

РЕШЕНИЕ

№ 22750

гр. София, 02.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав, в
публично заседание на 28.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анастасия Хитова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **12821** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба с вх. № 34186/20.12.2024 г. от Е. –В. В. М. срещу Заповед № РД-2400-290/23.11.2005 г. на кмета на район „К. село“, Столична община, с която е прекратен сключеният с В. Б. М. договор за наем за общинско жилище от 01.10.1999 г. Иска се обявяването на нищожността ѝ.

В съдебно заседание жалбоподателката не се явява и не се представлява.

Ответникът- кметът на район „К. село“, СО в съпроводителното писмо по изпращане на адм. преписка чрез юрк. Б. изразява становище за неоснователност на жалбата.

В съдебно заседание ответникът се представлява от юрк. Б., който поддържа оспорването на жалбата. Претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не взема участие в производството по делото и не дава заключение за законосъобразността на оспорения административен акт.

Административен съд София град, като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК във вр. с чл. 144 АПК и служебно, на основание чл. 168, ал. 1 вр. с чл. 146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

С доклад №ОСЖ-2480-290/23.11.2005 г. /л. 10/ на ст.експерт служба „Жилищно настаняване“ е предложено да бъдат отменени настанителните заповеди и да се прекратят сключените въз основа на тях договори за наем със семействата (домакинствата), нарушили наемните договори като са

просрочили за повече от шест месеца задълженията по заплащане на суми, свързани с консумацията на общинските жилища, които обитават.

Предвид издадения доклад с оспорената заповед /л. 8/ на основание чл. 46, ал. 2 от Закона за общинската собственост /ЗОС, ред. ДВ бр. 101 от 16.11.2004 г./ и чл. 33, ал. 1, т. 1 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община /Наредбата, ред. Решение № 466 по Протокол № 53 от 14.07.2005 г. на СОС/ е отменена Заповед за настаняване № ЖН-04-22/29.09.1999 г. и е прекратен сключеният въз основа на нея договор за наем от 01.10.1999 г. с В. Б. М. за общинско жилище, находящо се в [населено място], [улица], [жилищен адрес]. Посочено е, че е установено неплащане на дължими наемни вноски за общинското жилище за повече от шест месеца, а именно от февруари 2005 г. до 11 ноември 2005 г. Наредено е общинското жилище да се освободи от В. Б. М. и семейството ѝ в едномесечен срок от получаване на заповедта. На заповедта е отбелязано, че е връчена при отказ за получаване на 23.11.2005 г., като е подписана от двама свидетели и е залепено уведомление на вратата.

Представен е изпълнителен лист от 20 март 2006 г. /л. 9/, с който В. Б. М. е осъдена да заплати на Столична община сумата от 341, 10 лева, представляваща наем за периода месец февруари 2005 г.- месец ноември 2005 г. по договор, сключен на 01.10.1999 г., ведно със законната лихва, считано от 01.03.2006 г. до окончателното изплащане на сумата.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт. За жалбоподателката е налице правен интерес от оспорването, доколкото при евентуалното обявяване на нищожност на акта, би могла да претендира вреди. Заповедта е редовно връчена при условията на отказ на 23.11.2005 г. Съдът е сезиран единствено с искане за обявяване на нищожност Заповед № РД-2400-290/23.11.2005 г. на кмета на район „К. село“ Столична община, но не с искане за отмяната ѝ като незаконосъобразна, което с оглед връчването е преклудирано. Тъй като искането за обявяване на нищожност не е обвързано със срок- чл. 149, ал. 5 АПК, жалбата е допустима. Разгледана по същество, е неоснователна.

Критериите за нищожност, предвид основанията за оспорване по чл.146 АПК, са установени от теорията и съдебната практика:

1.Съгласно чл. 146, т. 1 АПК, административният акт трябва да е издаден от компетентен орган- по материя, по място и по степен. В съответствие с ТР № 2/1991 г. на ВС всяка некомпетентност води до нищожност. В конкретния случай оспорената заповед не е засегната от порока по чл.146, т.1 АПК. Издадена е от компетентен орган- кметът на район „К. село“, СО - ар. чл. 46, ал. 2 ЗОС в относимата редакция.

2. Неспазването на установената форма за административен акт-чл.146, т.2, вр.чл. 59 АПК поначало може да доведе само до унищожаемост на акта, освен ако порокът във формата е толкова съществен, че практически да се равнява на липса на форма, а оттук- и на липса на волеизявление. Налице е разпоредителна част на акта и ясно волеизявление на органа, изразяващо се в прекратяване на сключения договор за наем на общинско жилище и нареждане да се освободи ползваното общинско жилище.

3. Неспазването на административнопроизводствените правила-чл.146, т.3 АПК- може само по изключение да доведе до нищожност-тогава, когато е довело до липса на волеизявление и очевидно не е налице спрямо процесния акт.

4. Противоречието с материалния закон - чл.146, т.4 АПК-води до нищожност само когато предметното съдържание на разпореждането, което се съдържа в акта, нарежда извършването на едно явно престъпление или явно невъзможни положения; когато акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон и от нито един орган.

Твърденията на жалбоподателката за отнето имущество и липса на задължения за плащане на наем, са напълно недоказани, като последните се опровергават от представения по делото изпълнителен лист. Дори и твърденията да са хипотетично осъществени, те биха довели до незаконосъобразност на акта, но в никакъв случай нямат такъв интензитет, че да обусловят извод за нищожността му. Пропускането на срока за оспорване, както е в процесния случай, окончателно преклудира възможността за проверка за унищожаемост (законосъобразност) на акта.

5. Последното изискване за законосъобразност е за съответствие с целта на закона - чл.146, т.5 АПК-правомощието за издаване на акта да не е насочено към постигане на друга цел, различна от законоустановената. Несъответствието с целта на закона /превратното упражняване на власт/ обуславя нищожност, само ако преследваната с административния акт цел е различна от законоустановената и не би могла да се постигне с никакъв акт, нито на същия, нито на който и да е друг орган. Преследваната с издаването на оспорения в настоящото производство акт цел не само че не покрива условията за нищожност на това основание, но и напълно съответства на законоустановената- да не се допуска ползване на общинско жилище от недобросъвестни наематели.

Предвид изложеното и липсата на пороци за нищожност на оспорения акт, жалбата следва да бъде отхвърлена. За пълнота предвид представените доказателства за неплащане на дължимия наем за ползването на общинско жилище за близо десет месеца, съдът намира, че е налице основанието по чл. 46, ал. 1, т. 1 ЗОС в относимата редакция. Заповедта е издадена в установената форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона.

При този изход на спора искането на представителя на ответника за присъждане на разноси следва да бъде уважено, като се дължи юрисконсултско възнаграждение, съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 3 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК. Съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и с оглед фактическата и правна сложност на делото, размерът на възнаграждението следва да се определи на 100. 00 /сто/ лева.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, 24 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. –В. В. М. срещу Заповед № РД-2400-290/23.11.2005 г. на кмета на район „К. село“, Столична община.

ОСЪЖДА Е. –В. В. М. да заплати на Столична община сумата от 100. 00 /сто/ лева разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията за постановяването му чрез Административен съд София град пред Върховния административен съд на Република България.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 138 АПК.

СЪДИЯ:

